

פרשת נצבים - וילך | ה'תשפ"ו

אסור לקרוא בשעת התפלה | נא לשמור על קדושת הגליון



יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת ע"ן חאג' - אגודת ציון

לרפואת כל חולי עם ישראל ולרפואת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב

פרשת נצבים וילך - הימים שקובעים את כל השנה

"היום הרת עולם היום יעמיד במשפט כל יצורי עולם"

מתח, דאגות וייסורים; מי יאבד ממעמדו – כגון מי יפטר מעבודתו או יורד בתפקיד – ומי יתעלה במעמדו ויזכה לקידום, להערכה ולהצלחה.

בכלל הדברים הנדונים בראש השנה נכללים גם עניינים רבים שיתרחשו במהלך השנה, ובהם גם מצבו של שלום הבית והיחסים בין בני המשפחה. לכן, היחס שיזכה לו האדם מבני ביתו עשוי להיות בכלל גזר הדין של ראש השנה. עם זאת, אין פירוש הדבר שהכול קבוע ואינו ניתן לשינוי, שכן התשובה, התפילה, המעשים הטובים וההתנהגות של בני הזוג לאורך השנה יכולים להשפיע ולשנות את המציאות.

סיפרה אישה שהתגלתה אצלה המחלה הידועה ל"ע: "אילו ידעתי בראש השנה (ה'תשע"ג) את אשר נגזר עליי וצפוי לי במשך השנה, הייתי קורעת את השמיים בתפילה, ומתחננת לפני בורא עולם בבכיות נוראות כדי לבטל מעליי את רוע הגזירה".

מי יודע מה נגזר על כל אחד ואחת מאיתנו? דווקא משום שאיננו יודעים, עלינו לנצל כל רגע מימי הרחמים והסליחות – להרבות בתורה, תפילה, תשובה, צדקה וגמילות חסדים.

וכפי שאנו אומרים בסיום הפיוט: "ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה". יהי רצון שנזכה כולנו לשוב בתשובה שלימה, וניכתב וניחתם בספרו של צדיקים גמורים לחיים טובים ולשלום.

בברכת שבת שלום וכתובה וחתימה טובה
הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

אנחנו מתקרבים לקראת יום הדין הגדול והנורא. יום שבו אנו אומרים בתפילה: "היום הרת עולם, היום יעמיד במשפט כל יצורי עולם". הספרדים משכימים בכל חודש אלול לאמירת הסליחות. כל אדם החושש ממה שייגזר עליו עושה חשבון נפש, ממשמש ומפשפש במעשיו.

עלינו לנצל את הימים הקדושים הבאים עלינו לטובה. אל לנו לחשוב שמובטח לנו כי תיגזר עלינו שנה טובה ומאושרת. אסור לנו להיות שאננים.

עלינו להרבות בתפילה, לבקש ולהתחנן לפני בורא עולם, לעשות חשבון נפש, לשוב בתשובה שלמה, לתקן את מידותינו ולבקש סליחה מכל מי שפגענו בו.

רבי אמנון ממגנצא ממחיש לנו את גודל היום: "ונתנה תוקף קדושת היום כי הוא נורא ואיום... ובשופר גדול יתקע, וקול דממה דקה ישמע, ומלאכים יחפזון, וחיל ורעדה יאחזון, ויאמרו: הנה יום הדין... וכל באי עולם יעברון לפניך כבני מרון. כבקרת רועה עדרו, מעביר צאנו תחת שבטו, כן תעביר ותספור ותמנה נפש כל חי, וחתוך קצבה לכל בריותיך, ותכתוב את גזר דינם. בראש השנה יכתובו וביום צום הכיפורים יחתמו, כמה יעברון וכמה יבראו, מי ישלו ומי יתייטר, מי ישפל ומי ירום".

כלומר, בראש השנה נכתב הדין של כל בני-האדם, וביום הכיפורים הוא נחתם: כמה ייפטר מן העולם וכמה ייוולדו, מי יזכה לרוגע, לשלווה וליישוב הדעת ומי חלילה יעבור

העלון מוקדש להצלחה בגו"ר

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב
שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי
יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה
רון אברהם וב"ב קסירר אפרים וב"ב
רחל ברכה בת פדילה דליה משפ' שטרית
נעם יצחק בן רחל ברכה רינה בת סימי וב"ב
יוסף ליאור בן דליה אפרת הצלחה בכל העניינים
שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית
י.מ.י.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה
שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב

דיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר רותי בת סימי
תרצה בתיה בת ימנה נינט סיון בת אסתר
עמית בת טובה יוסף בן רוחמה
נתנאל בן ג'ינה אילן בן ג'ולייט
אסף בן סופיה דוד עומרי בן יהודית
מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו
טליה עדן אסתר בת שולמית יפית בת ג'ינה
שירי ימנה בת שולמית שמעון בן שולמית
אנאל חביבה בת שולמית אורן בן נעמי
שושנה שירה בת סילביה מיטל בת שושנה

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו חזרי בן ימנה
אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי
סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית
נועה בת מזל טוב משה מנחם בן רחל
דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה
נעמה בת יפה דגנית בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא
ימנה ניצירי בת סטה- בריאות ואריכות ימים
מרדכי ניצירי בן פרח- בריאות ואריכות ימים
מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה
סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחימה
אורן בן אסתר דינה בת מזל
יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים
נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל
שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה
ליאור ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה
מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה
יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה
יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה
מישא אסתר בת זרהה שאול בן סילביה
ענית בת רחל ברכה בנימין בן יקוט
רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה
רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה
רונית בת סבריה קסנש בת דגטו
יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה
זהבה בת שושנה רייזל

05/09/2026

כ"ג אלול תשפ"ו

פרשת ניצבים-וילך

הפטרה: "שוש אשיש"- ישעיה ס"א

ר"ת	יציאה	כניסה	י"ם
20:21	19:35	18:24	
20:18	19:38	18:41	ת"א
20:20	19:38	18:34	חגיגה
20:19	19:37	18:41	ב"ש

העלון מוקדש לעילוי נשמת

משה בן גורג'יה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מרים בת שרה ע"ה

רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר

ולילד אלחנן רפאל בן איריס

ולילד אורי חיים בן שלי

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה

לאליהו ניצירי בן ימנה

וגלית בת מסודי

שואל ומשיב בהלכה - ראש השנה - חלק ב'

ההלכות מוקדשות לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

מהם מנהגי ערב ראש-השנה?

שאלה:

תשובה:

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו פנחסי, רב הקהילה:

נוהגים ללכת לבית החיים בערב ר"ה. מרביתם בתחנות ובקשות בקברי צדיקים, שיתפללו עבורנו לפני ה'. הטעם לכך הוא שבית החיים הוא מקום מנוחת הצדיקים, והתפילה לה' מתקבלת שם יותר. נותנים צדקה לעניים. ראוי לתת צדקה לפני שאומרים תחנות ובקשות. כשהולך לבית החיים, לא יתפלל חלילה לנפטר שימלא את בקשתו ותפילתו, משום שעובר על איסור "דורש אל המתים", אלא יבקש מה' יתברך, אדון כל העולמים, שירחם עליו בזכות הצדיקים שוכני עפר. הוא יכול לבקש מהצדיק שיתפלל עליו לפני ה' ויהיה מליץ יושר בעדו. **מקורות:** רמ"א בשולחן ערוך (סימן תקפ"א סעיף ד' בסוף).

נוהגים לקנות סכין חדשה בערב ר"ה, ומשחזים אותה כסגולה לפרנסה לכל השנה. **מקורות:** סגולות ישראל, אות ר'. כתב, שסכין פגומה רומזת לס"מ, בתיקוני זוהר (תיקון כ"א) כתוב: "מאן סכין פגום, דא סמא"ל". לאחר שמסירים את הפגומות, כביכול מורידים את האות מ', שהיא הרע שבסמא"ל, המרמז על מוות, ונשארות האותיות סא"ל, שהוא שם קדוש בגימט' פא"י, ר"ת "פוחת את ידך". בא"ת ב"ש הוא אותיות חת"ך, שהוא שם פרנסה.

מכיוון שערב ר"ה הוא היום האחרון של השנה החולפת, יש הנוהגים להתענות בו. במדרש תנחומא (פרשת אמור), מובא שבתענית זו נמחלים שליש מהעוונות. לפי הפשט - אם רוצה לקום לפני עלות השחר כדי לאכול ולשתות, יעשה תנאי לפני שהולך לישון ואז יהיה מותר לו. לפי הזוהר הקדוש, אם ישן שנת קבע על מיטתו - אסור לאכול. לכן, אם ישן שנת קבע על מיטתו, טוב להחמיר ולהימנע מאכילה אולם שתיית תה או קפה מותרת. אדם שאין לו כוח להתענות אם לא יאכל קודם עלות השחר - עדיף שלא יתענה כלל. אדם שנשאר ער כל הלילה, מותר לו לאכול ולשתות עד עלות השחר, אפילו לפי הזוהר.

מכיוון שראש השנה פותח את השנה החדשה, נוהגים לעשות סימנים גם באכילה, כגון, אכילת דברים מתוקים, כדבש, לסימן שתהיה כל השנה טובה ומתוקה. לכן יש הנוהגים שלא לאכול מאכלים חריפים או חמוצים. אדם שרגיל לאכול מאכלים חריפים או חמוצים, ובלעדיהם המאכל יהיה תפל לחיכו, מותר לו לאכול אותם, ואין כל איסור בדבר.

במשך כל השנה ייזהר שלא יכעס, יבכה או יהיה עצוב. בפרט יקפיד על כך ביום ראש השנה. ישתדל לשמוח ולשמח את אשתו ובני ביתו ככל יכולתו. יקנה לאשתו ולילדיו דברים המשמחים אותם, כגון: תכשיטים, בגדים וכו'. יעזור לעניים כפי יכולתו. הגברים ישמחו באכילת בשר ויין. עיקר החיוב הוא בבשר בהמה, ואם אינו אוהב בשר בהמה - יאכל עוף.

ייזהר שלא לבזבז את היום הקדוש בהוללות, בשחוק של הבל או בשיחת חולין. נהגו שלא לישון בר"ה, שאין נאה לישון ביום שבו ספרי חיים ומתים נפתחים. בתלמוד ירושלמי אמרו שהישן בראש השנה גורם לכך שמזלו ישן. לא יקום בעלות השחר אם יודע שלאחר מכן יהיה עייף במשך כל היום ולא יהיה מרוכז בתפילה.

אם הוא עייף במשך היום ומרגיש צורך גדול לישון, יעשה זאת לאחר חצות היום. בדרך מליצה אמרו: "מוטב שיהיה מזל ישן ממזל עייף". היושב בטל ועוסק בשיחה בטלה וכיוצא בזה - כישן דמי. אדם שיושב לפצח גרעינים או לקרוא עיתון וחושב כי העיקר הוא שלא ללכת לישון - הרי אלו דברים בטלים.

ירבה באמירת תהילים, מכיוון שהוא יום הדין שבו נכתב מה יעלה בגורלו במשך השנה הבאה עליו לטובה. זכותו של דוד המלך ע"ה תהיה מליץ יושר עליו, על משפחתו ועל כלל ישראל, אמר. יש עניין לסיים פעמיים את ספר תהילים, העולים למניין "כפר" (מספר הפרקים בספר תהילים הוא מאה וחמישים. מספר הפרקים בשני מחזורי תהילים הוא 300, העולה בגימ' "כפר").

מדות מפלאות

מסופר על מרן הרב עובדיה יוסף שהיה רב אחד שכל הזמן דיבר נגדו. מרן היה שקוע בלימוד ולא התעסק בזה. יום אחד אותו רב הגיע למרן כדי לבקש המלצה לאסוף כסף למוסד התורני שלו בפנמה. הסיבה לכך הייתה שבפנמה בלי המלצה של מרן אין כמעט סיכוי לאסוף כסף. הבן שראה את הרב אמר לאביו: "זה הרב שמדבר עליך כל הזמן". למרות כל זאת מרן כתב לו המלצה חמה מאוד. כשיצא הרב מביתו מרו הסביר לבנו: "הוא אוסף כסף עבור לימוד תורה. לא מעניין אותי מה הוא אומר עליי".

רפואה טבעית- הקשר בין מערכת העצבים, החסון והלימפתית- חלק א'

בגוף שלנו פועלות שלוש מערכות עוצמתיות שעובדות יחד מערכת העצבים, מערכת החיסון והמערכת הלימפתית. הקשר ביניהן עמוק ומשפיע על הבריאות שלנו בגוף וגם בנפש. **מערכת העצבים** - קולטת רגשות, מתח, פחד או רוגע ומשדרת אותות לכל מערכות הגוף. כשאנחנו בסטרס, היא מדליקה את "מצב החירום" של הגוף - ואז כל שאר המערכות נחלשות. **מערכת החיסון** - ההגנה שלנו - מזהה חיידקים, וירוסים ודלקות ומטפלת בהם. אבל כשהנפש לחוצה לאורך זמן - היא נחלשת, ומתקשה להילחם. **המערכת הלימפתית** - אחראית על ניקוז רעלים, חיזוק מערכת החיסון וזרימת נוזלים בגוף. היא זקוקה לתנועה ונשימה כדי לפעול כמו שצריך - אחרת מצטברים עומסים.

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-
email: PnineEH@gmail.com
מידי שבוע, שלח את כתובתך

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, חזק הגוף,
חזרה בתשובה וכו' - נא לפנות לליאור בטל" 052-7652084
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 9076926

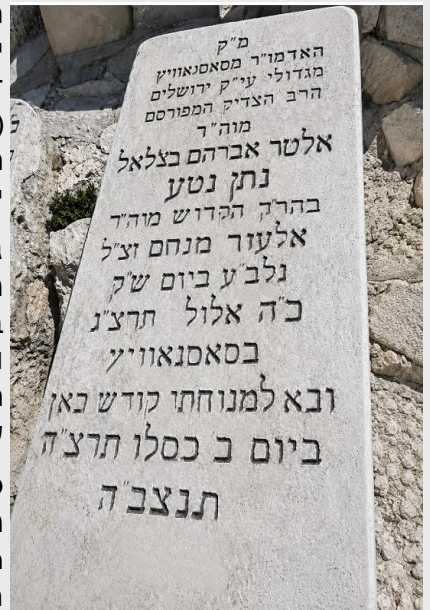
לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו חיים
פנחסי בטל" 052-6329144
(הנייד באישור ועדה רוחנית)

האדמו"ר הרב אברהם אלטר בצלאל נתן נטע בידרמן זצ"ל, המכונה 'הרבי מארץ ישראל'- נולד בשנת ה'תרכ"ב (1862) בעיר הקודש ירושלים. הסתופף בצל צדיקי דורו ובראשם אביו הקדוש. עוד בצעירותו ניכר כי לגדולות נועד. בשנת ה'תרנ"ד (1894) נסע רבינו לפולין, קבע את מושבו בעיר סוסנוביץ והחל לשמש בה כאדמו"ר. התבלט בצדקותו ובאהבת ישראל. רבים נושעו מכוח תפילותיו. יצא לו מוניטין כפועל ישועות נשגב ועובד את ה' בסילודין.

גם בחו"ל שמר על הליכותיו, לבושו והנהגותיו כמנהג בני ירושלים, ולכן כונה "הרבי מארץ ישראל". נפטר ב-כ"ה אלול ה'תרצ"ג (1933). חי כ-71 שנים ונקבר תחילה בבית העלמין בסוסנוביץ. כשנה וחצי לאחר פטירתו העלו את ארונו לארץ ישראל, והוא נטמן בהר הזיתים במקום קבורת אדמו"רי לעלוב. נקבר ביום ב' בכסליו ה'תרצ"ה (1934). אנשי חברה קדישא העידו כי אף שחלף זמן רב, גופו היה שלם ולא שלטה בו רימה, והיה הדבר לפלא.

סבו (מצד אביו): האדמו"ר ר' משה (מח"ס 'תפארת משה'). **אביו:** האדמו"ר ר' אלעזר מנחם מנדל (האדמו"ר מלעלוב). **אמו:** מרת מאטיל פייגא ציפורה (בת הרה"ק ר' צבי בן הצדיק ר' יעקב יצחק החוזה מלובלין). **אחיו:** האדמו"ר ר' דוד צבי שלמה מלעלוב, הרה"ק ר' ירחמיאל יוסף, ר' יעקב יצחק נח. **אחיותיו:** מרת דבורה גולדה (נישאה לר' יהושע אהרן אדלר), מרת שיינה אלקא (נישאה לר' שמואל שמלקה הורביץ). **אשתו:** מרת רבקה רחל (בת ש"ב הגה"צ ר' בנימין יהודה לייב ברינשטיין זצ"ל). **מרביותיו:** אביו, האדמו"ר ר' אלעזר מנחם מנדל, האדמו"ר ר' שלמה הלברשטאם (ראש שושלת באבוב).



י"ב שב לו כ"ק מרן אדמו"ר רבי משה מרדכי מלעלוב בעל 'ברכת משה' זי"ע אצל שולחנו הטהור בהיכל בית מדרשו. ניגש יהודי אל הרבי ואמר לו: "רבינו, אני הוא הפרי של חמישה עשר בשבט". הרבי חיך ושאל: "מאי משמע?" , היהודי התחיל לגולל את סיפורו:

"אח צעיר היה לו לזקן הקדוש הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע"א ושמו רבי אלטר אברהם בצלאל נתן נטע זצ"ל. הרה"ק רבי אלטר נסע לפולין וגר בעיר סוסנוביץ. בקרב כל תושבי פולין נודע בכינוי 'הרבי מארץ ישראל'. שמו יצא לתהילה כבעל מופת גדול המאציל להמוני בית ישראל ישועות פלאיות.

רבי אלטר היה נוהג בכל שנה ושנה בהגיע יומא דהילולא קדישא של זקנו רבי דוד מלעלוב, לנסוע מביתו שבעיירת סוסנוביץ להשתטח על ציונו הקדוש מיום ז' שבט עד לראש השנה לאילנות – חמישה עשר בשבט – או אז היה עורך את שולחנו הטהור לרגל יום ט"ו בשבט.

שנה אחת אירע בפולין בתקופה ההיא קור גדול משולב עם שלגים ורוחות סוערות. הדרכים והכבישים היו עקלקלות מלאות בבוץ ומכשולים רבים ששיבשו את הנסיעה. הרבי הקדוש רבי אלטר רצה לערוך את שולחנו הטהור לרגל יום חמשה עשר בשבט, אבל התברר לו כי אין בכל העיירה מין אחד של פרי ראוי הניתן לברך עליו ולערוך בשל כך את השולחן.

רבי אלטר הכריז בהבטחה בפני הקהל הקדוש: **"מי ששיג עבורי פירות לכבוד ט"ו בשבט, אברך אותו בפירות!"** כך אמר ולא יסף. הכוונה וההבטחה היתה ברורה לעיני כל. היה שם יהודי ששמע את הבטחתו של רבי אלטר. אותו יהודי לא זכה להיפקד בזרע של קיימא זה שנים רבות מעת נישואיו. האיש כבר היה מעל גיל ששים!

האיש קם והחליט להשיג את הפירות לכבוד הצדיק. היהודי נסע בדרך לא דרך והגיע לעיירת טשקעצ'ין השוכנת במרחק רב ממשכנו של הצדיק בלעלוב. שם קנה ארגז פירות הראויים לברכה ומיד שב חזרה ללעלוב. שם נכח עדיין הצדיק מלעלוב סמוך ונראה לציונו הקדוש של זקנו רבי דוד זי"ע"א.

היהודי היה מאושר, שב כשכולו אורה ושמחה ואיתו עימו סלסלה נאה מלאת פירות טובים דשנים ורעננים, והניח לפני הצדיק כמנחת קודש. רבי אלטר נתן בו את עיניו, ובשרו נעשה חידודין. האיש לא היה צעיר כלל, וימי נעוריו של האיש ואשתו חלפו להם כבר מזמן, אבל אצל הצדיק רבי אלטר ההבטחה יצאה מפיו ודברו לא ישוב ריקם.

מיד רבי אלטר האציל ובירך הצדיק את היהודי הלה כי בזכות הפירות שהביא יזכה להיפקד בבן זכר בקרוב. למחרת הרה"ק רבי אלטר לקח עימו מניין עשרה איש על ציון המצויינת של הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע"א, **שם העתירו בתפילה ובתחנונים לפעול עבור היהודי את הישועה הנצרכת לו.**

כעבור תקופת שנה ובני הזוג – שכאמור מבוגרים מעל גיל ששים היו התמלא ביתם אורה זו שמחה. הם נפקדו בבן זכר בריא ושלם במזל טוב. "אני הוא אותו בן", האיש סיים את סיפורו המפעים באוזני הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב. "הוא אשר אמרתי לרבי, אני הוא הפרי של חמישה עשר בשבט" (מעובד מתוך מאמר ב'המבשר התורני')

פעם באו לרבינו שני אנשים, הראשון ביקש ברכה שירפא משיעוליו מכיוון שהוא משתעל כמעט ללא הפסק. רבינו אמר לו: את (את בהגייה חסידית נקרא כמו איים = השתעלות) ואמר לו: "שהגלחים (הכומרים) ישתעלו", ואכן מיד בדרך פלא מאז פסקו שיעוליו והאיש הבריא לחלוטין.

היהודי השני ביקש ברכה שלא יתגייס לצבא. רבינו אמר לו: "שיביאו משקה" ובירך שהכל, ואמר שכתוב: "על כלם - אם אָמר שֶׁהַכֹּל - יֵצֵא:" (מסכת ברכות פרק ו' משנה ב') ואכן קיבל הלה פטור מן הצבא בקלות. (מעובד מתוך 'מלכות בית דוד')

לאחת מקופות החולים נכנסה אישה עם עגלה, ובתוכה ילדה קטנה. היא מיהרה לעבר המזכירה. היא הגישה את כרטיס קופת החולים של הילדה ואמרה: "דיברתי עם המזכירה מירב בתחילת השבוע. היא אמרה שיש לי התחייבות לבדיקה בביה"ח עבור הילדה, ואמרה שרק אבוא ויוציאו לי את ההתחייבות. היא כבר הכינה אותה".

המזכירה בדקה במחשב ואמרה: "אני לא רואה פה שום התחייבות. תשאירי את השם שלך ואת סוג ההתחייבות שאת צריכה, ותוך יומיים אדאג להוציא לך אותה".

"אני חייבת אותה להיום! בעוד שעה וחצי יש לי תור עם הילדה בבית החולים לבדיקה. הילדה בצום מהבוקר. תוכלי להוציא לי את ההתחייבות עכשיו?"

המזכירה ענתה לאישה שהיא לא יכולה להוציא אותה עכשיו. יש לה עוד אנשים לקבל והיא לא יכולה להתעסק רק איתה. האישה אמרה: "אבל מירב אמרה לי שהיא הכינה לי את ההתחייבות. את יכולה לבדוק בבקשה עם מירב?".

המזכירה התעצבנה ואמרה בקול רם: "גברת, אם את רוצה, תבואי בשעה ארבע. מירב תהיה כאן. עכשיו תתני לאישה הבאה בתור להיכנס".

האישה אמרה שבשעה ארבע אחר הצהריים זה כבר יהיה מאוחר, וגם הילדה בצום במשך שעות, והיא אף לקחה חופש מהעבודה. המזכירה קמה וצעקה: "גברת, אני מבקשת ממך לעזוב את העמדה עכשיו. אם את לא תזוזי עכשיו, אני מזעיקה את איש הביטחון שיוציא אותך".

הצעקה שלה הייתה חזקה מדי. כולם הסתכלו על האישה. היא התביישה מאוד ואמרה לעצמה: "אני יכולה לענות, אבל מה אני ארוויח אם אענה? אני אוותר ולא אענה. בורא עולם יסדר לי את ההתחייבות לתור. איך? אני לא יודעת איך, אבל מי שמוותר, בורא עולם נותן לו סייעתא דשמיא בכל ענייניו".

דמעה התגלגלה מעיניה. לפתע הרגישה טפיחה על השכם. היא הסתובבה. אישה מבוגרת סימנה לה לבוא אחריה. היא הלכה אחריה כשהיא חושבת: "העיקר שהיא הוציאה אותי מהמקום הזה. לא יכולתי להסתכל לאנשים בעיניים אחרי הצעקות שהמזכירה צעקה עליי".

הן הלכו לפינה צדדית במרפאה. ואז היא אמרה לה: "תשמעי, שמעתי את המקרה שלך עם הילדה. ממש כאב לי איך שהיא התייחסה אלייך. אני יכולה לעזור לך. יש לי את הטלפון האישי של מנהל הסניף. הוא אדם מדהים. את יכולה להתקשר אליו והוא יעזור לך בשמחה".

האישה ענתה: "עד שאגיע הביתה ואתקשר, התור כבר יעבור". האישה המבוגרת הוציאה את הטלפון שלה ואמרה: "תתקשרי ממנו עכשיו. יכול להיות שתספיקי להגיע לתור עוד היום".

האישה שמחה על העזרה והתקשרה אליו. היא סיפרה לו שאמרו לה שיש התחייבות, וכעת, כשהגיעה, התברר שאין התחייבות, ויש לילדה תור בעוד שעה וחצי והיא בצום.

הוא ביקש ממנה את מספר תעודת הזהות של הילדה. אחרי שתי דקות הוא התקשר אליה בחזרה ואמר: "אני עכשיו דואג שהמזכירה האישית שלי תפקסס את ההתחייבות למרפאת ביה"ח. את יכולה ללכת לשם, היא כבר תחכה לך במזכירות".

היא הודתה לאישה ואמרה לה: "היה לי מאוד קשה לא לענות למזכירה. אבל עכשיו זה כבר עבר, ואני שמחה שלא פתחתי עליה את הפה. תודה רבה שעזרת לי עם הטלפון האישי של מנהל הסניף. זה מאוד עזר לי".

היא התחילה ללכת, אך האישה עצרה אותה. היא הסתכלה לה בעיניים ואמרה: "אני יודעת שעכשיו היה לך ניסיון קשה ועמדת בו בגבורה. שמעתי את כל הדושיח שלך, וממש התרגשתי לראות איך לא ענית לה ואיך התאפקת. כל הכבוד!"

"תדעי לך שמי שעומד בגבורה בניסיון כזה, יש לו זכויות עצומות. מה שבאותם רגעים מבקשים – בורא עולם נותן. אני מבקשת ממך שתברכי אותי. אני נשואה כבר למעלה מעשר שנים ואין לנו ילדים".

האישה בירכה אותה בחום שתזכה לזרע של קיימא. כשהיא אמרה לה את שמה, השם נשמע מוכר, אבל היא לא ידעה מאיפה. למחרת, בתפילת שמונה עשרה, כשהזכירה את השמות מהדף שעליו היא מתפללת מדי יום, היא נתקלה שוב בשם ונזכרה שגיסתה ביקשה ממנה להתפלל עליהם, משום שהם קרובי משפחתה, שכבר למעלה מעשור אין להם ילדים.

אחרי תפילת שמונה עשרה האישה ביררה עם גיסתה אם קרובת המשפחה שלה נראית כמו אותה אישה שפגשה במרפאה. היא סיפרה לה על מה שקרה, על העזרה שהיא נתנה לה ועל הברכה שבירכה אותה.

לאחר עשרה חודשים גיסתה התקשרה ואמרה: "את זוכרת שסיפרת לי על האישה שעזרה לך בקופת החולים?" "כן, כן. מה איתה?" "שאלה. היא ילדה זוג תאומים לפני שבוע".

"אני לא מאמינה. אני התפללתי עליהם שנים וזה לא עזר. מסתבר שבאותו יום שהיא ניגשה אליי, כשהייתי כל כך פגועה ולא ענית, וברכתי אותה – זה מה שהביא להם את הישועה". צער של שנים מסתיים ברגע שאדם שותק ואינו משיב. בורא עולם שומע לו.

לע"נ



תנצב"ה

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל	הרב שבתאי בן אסתר יא אטון זצ"ל	הרב יוסף בן יוסף זצ"ל
הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל	מאיר מורד בן שושנה ז"ל	יצחק בן ברוק דב ז"ל
אביבה בת אייזיק ז"ל	גאולה בת טובה ז"ל	שרה בת נרקיס ז"ל
אברהם בן יונה ז"ל	עמירם בן דבורה ז"ל	אביגדור בן ג'ולי ז"ל
יצחק בן חביבה ז"ל	ר' עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל	מסעוד בן יקוט ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל	דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל	מזל בת שמעון ז"ל
חי זיזי בן קלרה ז"ל	דב בן יצחק ז"ל	יוסף בן מרים נוסרת ז"ל
יוסף בן סעדה ז"ל	סוליקה בת עישה ז"ל	רחל רפאית בת השמת ז"ל
אסתר בת נעמי ז"ל	סלים בן פרח ז"ל	יעקב בן אסתר ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל	לטיף בן פרח ז"ל	מאיר בן נעמי ז"ל
ספירנס תקווה בת נעמה ז"ל	דניאל רפאל בן חגית ז"ל	זילפה בת רבדה ז"ל
מישא אסתר בת זרה ז"ל	יהודה בן סעידה ז"ל	אביבה לוי ז"ל
אברהם בן דינה ז"ל	עפאת בת השמת ז"ל	כל נשמות עם ישראל

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל	הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל
הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל	הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל
אסתר בת בלה ז"ל	שמואל בן רבקה ז"ל
נעמי בת כותן ז"ל	משה בן רוזה ז"ל
מרים בת בלה ז"ל	אביחי בן אסתר ז"ל
צדיק חכם בן חזיה ז"ל	נעמה בת גורג'יה ז"ל
שני בת אסתר ז"ל	דוד בר חסיבה ז"ל
מסודי בת חביבה ז"ל	רפאל בן אסתר ז"ל
יונה בן סעדה ז"ל	שמעון בן שמחה ז"ל
ברכה בת מרדכי ז"ל	ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל
יעקב בן נעמה ז"ל	אורה בת נעמה ז"ל
שרה בת מורברי רחל ז"ל	שמעון בן חנה ז"ל
אלון בן סעדה ז"ל	גורג'יה בת נעמה ז"ל